

Nuorten Osasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

PAYNESVILLE, MICH.

Nyt tervehdän ensi kertaa kaikkia Toverittaren lukijoita. Ei täällä näy kirjoituksia Nuorison osastossa. Minä vähän kerron sen syitä. Kyllä täällä on nuoria, mutta ne on kapitalismi nukkuttanut. Heillä on oimtuinen haali, jossa he käyvät tanssimassa, mutta minun mielestäni siihenkin väsy. Nuori kaipaa kehittävää kuin on tanssi. Kyllä sekin on joskus paikallaan, mutta kun se on aivan tapana. Kun s. s. osaston haallilla oli ohjelma-iltama, niin sinne tuli joitakin nuoria ja he tekivät niin paljon elämää, ettei kuullut toveri Lahden puhetta. Heitä kiellettiin, ja sitten kun he lähtivät ulos ja tekivät paljon elämää, niinkuin sivistymättömät ihmiset. Täällä käy pappi joka kuukausi saarnaamassa sivistystä, mutta sen on turha, ei se pappi osaa olla itseään sivistynyt. Ei saa moittia näitä nuoria. Heitä ei ole koskaan opetettu tuntemaan työväen puoluetta. Kyllä te lapset ja nuoret olette onnellisia te, joiden vanhuksat opettavat. Minäkin olen saanut itse hakea tietoa. Työläisjoukot, tulkaa lippunne juurille ja vannokaatte taistelevanne riistäjiänne vastaan. Orpo.

KAUNIS ON ILTA

Kaunis on ilta, kuuhut kun loistaa.
Ja mieli on kevyt, niin onnellinen.
Tähtien välke kun taivaalla hohtaa.
Ja ilma niin lauha, niin lämpöinen.

Kaunis on ilta, niin valkea maa.
Herttaisan unen se helmassaan soisi.

Rauhaisan levon myös syömmelle toisi.

Kaunis on ilta, kun keralla kuljet.
Sen mi on syömmesi valloittanut.
Kätes' kun armaan käteen sä suljet.

Silmiis kun kulta on katsahtanut.
S— a S.

TOINI TUULENSUU

(Jatkoo.)

Ja minä olen köyhä. Metsolan alustalaisin kuuluvaa mökin tyttö. Ainoana turvana vanha, köyhä äiti. Minulla ei ole mitään muuta tulevaisuutta, kuin avara, kolkko mailma. Kuinka minä uskallan antaa sieluni ja ruuniini tuunteelle, joka ei ole minun asemasani olevalle sallittu sinun nähdä? —

Hän huokasi.

"Kuule armaani!"

"Jos se siinä vain on, ei hätää. Meidän rakkauteemme on suurempi kaikkia noita. Rakkaus ei kysy sukuja, eikä syntyjä."

Katso minua... katso!

Puhtaasti minua sydämeni sinulle sykkiin... Tule omakseni, sillä minun olet! — Minun olet armas tyttö —" Arvo kuiski.

— He nimivät toistensa syyleilyssä kanaan. Tuulen levyhä vilvoitit heidän kuumia, kiihtyneitä kasvojaan ja selvitti heitä tuosta onnenhimalasta...

NVII Luku.

— "Jopa minä ihmeitä taas olen kuullut. Tulin kertomaan." Reeta-muori hengästyneenä jo o-

vessa sanoi, kun tuli Tuulensuun muoria tapaamaan.

Reetakin oli ollut paremmissa voimissa taas kesän ajan. Ei oleskellut niin paljon enää Tuulensuussa, kun jaksoi enempi kylällä kulkea.

Hienoissa paikoissa häntä pidettiinkin hyvänä, halusi hän kehasta.

"Minä niille osaan ollakin niin mieliksi, että kyllä niissä aina kahvia tarjotaan, meni minne tahansa."

Eikä sitä auta köyhän ihmisen, kyllä sitä pitää rikkaiden suosioon pyrkiäkin, sillä ei sitä muutoin leivissä pysy. Ja on se niin mukavaa muutenkin. Saa aina tietoonsa yhtä ja toista. Hi-hi-hi."

— "Raukasi niin vanhoja luutani, mutta en vain malttanut olla tänne tallustamatta, kun taas kuulin nusia."

Reeta istahti hengähtämään.

"On noilla rikkaillakin omat suransa, vaikka sitä ei luulisi. Niillä kun sitä maallista on yllin kyllin. Ei ole puutetta tän taivaallista. Mutta löytää ne vain surunsa nekin."

Tuokin Metsolan neiti..."

Toini ei tähän asti paljon välittänyt kuunnella Reetan juttuja. Ne kun menivät aina sitä vanhaa latua. Mutta kun hän Saimista kuuli akan puhuvan, tuli hän lähemmäksi, kuullakseen, mistä taas on kysymys. Muori ei ollut puhunut mitään Metsolasta pitkin aikoihin. Tuskin Toini oli kuullut niistä häneltä sitten kun kevättalvella viimeksi. Siksi hänen uteliaisuutensa sitä paremmin heräsi...

"Hi... hi... hi! Surse se Metsolan neiti nyt— mitä lie sureleekin... Ei ole kemurja ollut yhtä alkeraan. Tässä ensin kevästä oli aina väkeä, kuin kievarissa, talo täynnä. Hi, hi, hi! Mikähän tyttöselle tuli... On sitä odotettu kiulausta lukkari-pojan kanssa. Siitähän tässä alinomaa siellä puhuttiin, mutta ei-päs kuulu valmistu. Jokohan otti poika sanansa takaisin, kun ei kuula enää usein Metsolassa käyväkään."

Harmissaan se on Mannilan vanha äitiikin, kun poika noin välipitämättömäksi heittäytyi. Sanotaan kovin vanhan rouvan toivovan, että poika Metsolan vävyksi joutuisi. Olisihan siinä taloa ja tavaraa! Kaikkensa kuului si-sarkin tehneen ennenkuin pois lähti. Mutta se poika olla jurottaa vain, ei ota kuullakseen... Jo minäkin sanoin kun kuulin, että hullu se on tuo lukkari, kun ei huomaa. Mistä täällä nyt senkään parempaa otti. Mikä mahtoi olla, kun talvella kelpasi, eikä nyt..."

— Toini ei voinut kuunnella enempi. Hän pelkäsi herättä väänsä huomiota, kun poskia alkoi niin kovin polttamaan...

— Toinin äidille muori taas jatkoi alennetulla äänellä:

"Kyllähän sitä puhutaan jo vähän muutakin, mutta ei sitä vielä oikein uskalla puhua. Sitä vasta voin muutama salaviikkahörisevä, mutta lieneekö perää."

"Katsolin minäkin siihen Metsolan neitiin vähän pitkään, kun tässä viimeksi siellä kävin. Eitei tain olisi jo pahempi sarun syy? Mutta olisi se hullua, jos kävisi silläkin lailla kerran hienolle ja komealle, kuin Metsolan tyttäreille."

"Mitä se niille, toista se köyhälle olisi," tokasi Toinin äiti tuohon. "Kylläpähän eläisi vaikka väisi, jos olisi useampi tulakseen. Ooh! Mutta se maine ja kunnia! — Vaikka en minä usko, että ne sitä niin pitkälle päästävätäkään, että häpeä ehtii tulla. Auttavat muuten aikaan, tai pakottavat sen ottamaan, joka on tekosen tehnyt. Kyllä siinä nyt sitten lukkari-poika pistettiin pihtiin."

Kyllä ne sen panevat nyt hullulle. Pakolla naimisiin, jos ei suosiolla saa."

"Niin vainkin," virkkoi Reeta.

"Mutta kuinka se sinun tyttäresi laita nykyisin on? — Sitä me hupistiin siihen Vilhoon talvella, muistathan? Eikö siitä mitään tullutkaan? Poikako vain meni mennessään, eikä ole sen koommin perään kysynyt...? Ei niistä kaikista arveista näy olevan taikaa. — Vai kirjottavatko nuo vielä?"

"Eihän niistä tiedä. Uhkasi se poika lähtiessään, kun minua ja Toinia hyvästeli, tulla vielä joskus takaisin. Oli ihan kuin kyneleet silmien nurkissa olisi kihlunut, katsoessaan tyttööni... On se sieltä kirjottanut kai useinkin."

— On niitä Toini minulle joskus lakenutkin joitakin paikkoja —

Hellästi niissä tuntuu pojan mieli olevan. — Tuosta Toinista ei saa kukaan selvää. Ensin hänkin oli vähän iloinen ja hyvillään, kun poika kirjoitti, mutta näyttää nyt kuin jotakin olisi tullut väliin. Vaikka Vilho on alkeraan kirjottanut, näkyy Toini niihin hyvin harvoihin vastaukseen. — Toinia ei kuultanut sekään ollenkaan miellyttävän, kun Vilho viime kirjeessään uhkasi taas syksyynpuoleen tulla meille — ainakin käymään. Oikein pinnua vähän harmittaa..."

Muori juttelivat nuorten asioista. Arvelivat suuntaan ja toiseen, mutta eivät tienneet asioiden syitä syviä.

— Kun Toini taas tuli muorien lähetyksille, vihjasi Reeta Vilhon ja Toinin talvelliiseen seurusteluun.

— Toini harmistuneena ja välipitämättömänä vain vastasi: "Ei siinä mitään ollut."

Muori ei päässyt asiasta toon pitemmälle. Mutta alkoi näkyä

harmittavan, kun ei saanut uteliaisuudelleen parempaa tyydytystä. —

XVIII Luku.

Aina on aatos vain mieltitellen luo,

Vaikka harvoin ne viestit ja terveiset tuo —

Harvoin he tuovat mun kaivani luota.

Hellittyn ääni kaukana raikaa,
Kaihoit kannel usein täällä kai-kau

— Pohjaton tuskan, kestätkö luota...

Ramaton ulappa on toiveeni meri.

Vaikka sykki ja kuohuu mylly muorekas veri.

Niin usein, niin usein muistelen häntä,

Sarjui syytä ja kaihoi syyttö—
Ja silti en saa, vaikka paljon en pyydä

— Vastausta varmaa häitä.

Kotini tauhuan kukaksi vuotan,
Uskon, toivon ja vieläkin luotan.
Uskon niin kauan kuin kersikon kantaa,

Toivetta pietäkin mulle vain antaa.

— En muistele murhettain, huoltain...

Niin lanloi Vilho Ristijärvi tehdessään työtä väsymättömästi kotinsa vaimoilla.

Hiki hehmei osalla kunnas-sa päivän pahteessa.

Mutta ei aurtanut, ei aurtanut, sillä kohota piti Ristijärvi. — Viljan piti laimehtia enistä e-hompänä esi-isien kummulla.

Nuori mies kyllä jaksaa. Jaksapa niinkin tehdä töitä silloin, kun rivevaisuus on niin kukkeana edessä ankeamassa.

— Ja kuokka iski aara kynti niin vinosti, että vanha isäntä ihmetellen katseli.

Ja on tuossa poikaa!

Ei tee mieli maailmalle, niin kuin toisen veljen.

Hyvin käy häneltä työntekoi! On nudessa polvessa kuntoa, jos vain on halua.

Harvat ne noin tosissaan tänä aikana...

Esi-isät kyllä sanotaan olleen eei jehuja!

— Hän, Timo Ristijärvi, kylästy ennen aikojaan...

Vilhon ajatukset askartelivat vain Tuulensuun mökissä.

"Sinne jäi kukkani kasvamaan. Kasvakoon nyt siellä sillä aikaa kun minä kontua kohotan!"

Jalka saan turpeen möyheäksi ja viljan laimehtimaan pellolla. Nehtaan Toinille paremmin kärttä töitä näytellä..."

Hän ihastui omiin ajatuksiinsa niin ettei muistanut hetkiseen kuokkaansa kohottaa.

(Jatkoo kaltekkasannella sivulla)